

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **M. B.**
bytem X

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2018, č. j. 29615/18/5100-41453-712140,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 21. 12. 2017, č. j. 5023321/17/2121-00540-204583 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím, jehož zrušení se žalobce rovněž domáhá, rozhodl správce daně o zřízení zástavního práva podle § 170 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění zákona č. 170/2017 Sb. (dále jen „daňový řád“) s použitím § 1309 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) k žalobcovu ideálnímu podílu $\frac{1}{2}$ na pozemcích p. č. st. X, jehož součástí je stavba č. p. X, a p. č. X v katastrálním území Z. U. V. za účelem zajištění jeho daňových nedoplatků na dani z nemovitostí a dani darovací v celkové výši 83 653 Kč.

2. Žalobce namítá, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro zřízení zástavního práva. Předně tvrdí, že daňový dluh zajištěný zástavním právem neexistuje. Pokud jde o dluh na dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2012, žalobce tvrdí, že v rozhodné době již nebyl skutečným vlastníkem nemovité věci (pily a cihelny v obci Čistá), ve vztahu k níž tato daňová povinnost vznikla. Ta byla v té době předmětem exekučního řízení, nakládala s ní soudní exekutorka; naopak žalobce nemohl tuto nemovitou věc užívat ani z ní mít jakýkoli prospěch. Povinnost zaplatit tuto daň podle § 338zk odst. 1 písm. d) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „o. s. ř.“) přešla na nového vlastníka. Pokud jde o dluh na dani z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2017, žalobce tvrdí, že tuto daň zaplatil, a jestliže správce daně zaplacenou částku použil na úhradu (ostatně blíže nespecifikovaných) starších daňových nedoplatků, pak postupoval v rozporu se zákonem. Pokud jde o dluh na penále k dani darovací, žalobce podotýká, že tuto daň, jejíž vyměření rovněž zpochybňuje, uhradil v rámci exekučního řízení a žalovanému již zaniklo právo příslušenství vymáhat (§ 153 odst. 4 daňového řádu). Tuto argumentaci žalobce uváděl již v odvolání, ale žalovaný se s ní v napadeném rozhodnutí nevypořádal. V postupu žalovaného spatřuje žalobce zneužití práva a vnímá jej jako krutý a nespravedlivý, a to zejména s ohledem na svůj věk, špatný zdravotní stav a nemajetnost.
3. Žalovaný ve vyjádření uvádí, že zřízením zástavního práva využil správce daně zákonné možnosti zajistit neuhrazené daňové povinnosti, aby byl naplněn cíl správy daní. U žalobce evidoval nedoplatky na dani z nemovitostí a dani darovací ve výši 83 653 Kč, které žalobce neuhradil, ač uplynula doba jejich splatnosti. Tím byla naplněna základní podmínka pro zřízení zástavního práva. Žalovaný nemá za to, že by on nebo správce daně vybočil z mezí zákona.
4. K námitkám týkajícím se údajné nezákonnosti jednotlivých daňových nedoplatků, resp. nesprávnosti jejich výše žalovaný připomíná, že ty mají své místo v nalézacích řízeních, v nichž byly tyto neuhrazené daňové povinnosti vyměřeny. Ve vymáhacím řízení je však již přezkoumávat nelze. K tomu žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 138/2014-39, podle něhož se při nařízení exekuce zkoumá pouze vykonatelnost rozhodnutí, jímž bylo stanoveno peněžité plnění, jež povinný dobrovolně nesplnil. Vady tohoto rozhodnutí nebo vady řízení, které jeho vydání předcházelo, nejsou pro nařízení exekuce ani platnost exekučního titulu relevantní, ledaže by se jednalo o vady tak závažné, že by způsobily jeho nicotnost. Závěry Nejvyššího správního soudu lze vztáhnout i na zajištění daně zástavním právem, s tím rozdílem, že zákonnou podmínkou zřízení zástavního práva není vykonatelnost rozhodnutí o stanovení daně, nýbrž jen existence takového rozhodnutí a skutečnost, že daň nebyla dosud uhrazena.
5. Jen pro úplnost se žalovaný vyjadřuje k námitkám týkajícím se jednotlivých daňových povinností, přičemž uvádí, že se k nim v podrobnostech vyjádřil v napadeném rozhodnutí, na něž se odkazuje. Jde-li o námitku, že povinnost na dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2012 za továrnu (závod) přešla podle § 338zk o. s. ř. na nového vlastníka, žalovaný uvádí, že daň z nemovitostí se řídí zákonem č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění zákona č. 375/2011 Sb. (dále jen „zákon o dani z nemovitostí“). Podle jeho § 13b odst. 1 se tato daň vyměřuje tomu, kdo je vlastníkem nemovité věci k 1. lednu roku, za který se daň vyměřuje. K 1. 1. 2012 byl vlastníkem této nemovité věci žalobce, jak vyplývá z listu vlastnictví č. X pro katastrální území X.

6. Jde-li o námitku, že právo vymáhat příslušenství k dani darovací (splatné ke dni 13. 7. 1994) již prekludovalo, žalovaný uvádí, že tomu tak není, protože samotná darovací daň byla zajištěna zástavním právem zřízeným rozhodnutím správce daně ze dne 15. 6. 1998 a rozhodnutím ze dne 18. 1. 1999 byl změněn jeho rozsah pouze na zajištění neuhrazeného příslušenství. Daňový nedoplatek je tak zajištěn zástavním právem, které se zapisuje do veřejného registru, a proto právo jej vybrat a vymáhat zaniká podle § 160 odst. 6 daňového řádu až uplynutím 30 let od tohoto zápisu. Jde-li o námitky týkající se toho, že žalobcem provedené platby na daň z nemovitostí za zdaňovací období let 2012 a 2017 správce daně použil na úhradu starších daňových nedoplateků žalobce, žalovaný uvádí, že jde o postup v souladu s § 152 odst. 1 písm. a) daňového řádu.
7. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
8. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Zástavní právo k nemovitým věcem ve vlastnictví žalobce bylo zřízeno rozhodnutím správce daně ze dne 21. 12. 2017, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění správce daně stručně uvedl, že ke dni vydání rozhodnutí eviduje u žalobce neuhrazené daňové nedoplatky, které jsou podloženy vykonatelnými exekucními tituly. Zástavní právo správce daně zřídil k zabezpečení jejich úhrady pro případ, že by je žalobce neuhradil dobrovolně. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. V odvolání tvrdil, že pro zřízení zástavního práva nebyly splněny zákonné důvody, protože správcem daně evidované daňové nedoplatky ve skutečnosti neexistují. Shodně jako v žalobě uvedl, že výměr na daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2012 neobdržel a ostatně s ohledem na probíhající exekuční řízení ani nebyl poplatníkem této daně, právo vymáhat nedoplatek na příslušenství k dani darovací zaniklo a daň z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2017 žalobce uhradil. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Úvodem obecně uvedl, že zabezpečení úhrady daně je jedním z cílů správy daní, a proto správce daně přistoupil ke zřízení zástavního práva. K námitkám týkajícím se jednotlivých daňových nedoplateků žalovaný uvedl, že nedošlo k prekluzi žádného z daňových nedoplateků. Ve vztahu k dani darovací vydal správce daně dne 15. 6. 1998 pod č. j. 50075/98/069940/2537 rozhodnutí o vymezení rozsahu zástavního práva, kterým tuto daňovou povinnost zajistil; rozsah zástavního práva následně rozhodnutím ze dne 19. 1. 1998, č. j. 3216/99/069940/2309, zúžil jen na neuhrazené příslušenství k této dani. Podle § 160 odst. 6 daňového řádu tak zanikne právo jej vymáhat až uplynutím 30 let od zápisu tohoto zástavního práva do příslušného registru. Jde-li o daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2012, ta byla žalobci vyměřena platebním výměrem ze dne 11. 4. 2012, č. j. 76712/12/069960208775, a to proto, že k 1. 1. 2012 byl vlastníkem předmětných nemovitých věcí zapsaných na listu vlastnictví č. X pro katastrální území Č. u R.. Jde-li o daň z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2017, žalobce sice příslušnou částku zaplatil, ovšem jelikož jeho osobní daňový účet vykazoval nedoplatky na této dani za předchozí období, použil ji správce daně v souladu s § 152 odst. 1 písm. a) daňového řádu na úhradu dříve splatných daňových povinností. Jde-li o daň darovací, upozorňuje žalovaný, že žalobce neoprávněnost jejího vyměření namítal opakovaně a orgány finanční správy se touto otázkou opakovaně zabývaly; stran oprávněnosti vzniku této daňové povinnosti žalobce odkázal na sdělení Ústředního finančního a daňového ředitelství ze dne 18. 9. 2000, č. j. 393/27391/199, a dopis Ministerstva financí ze dne 16. 2. 1999, č. j. 393/87639/1998. Žalovaný uzavřel, že správce daně zřídil zástavní právo v souladu se zákonem. Soud ověřil, že všechny písemnosti, na něž se napadené rozhodnutí odvolává, jsou součástí správního spisu.

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a má všechny zákonem požadované formální náležitosti. Přistoupil tedy k jejímu věcnému projednání. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž je přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, přičemž souhlas účastníků s tímto postupem se presumuje, neboť ani na výzvu soudu žádný z nich nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.
10. Podle § 170 odst. 1 věty první daňového řádu může správce daně rozhodnutím zřídit zástavní právo k majetku daňového subjektu k zajištění jím neuhrazené daně za podmínek stanovených občanským zákoníkem, pokud tento zákon nestanoví jinak.
11. Podle § 160 odst. 6 daňového řádu, je-li daň zajištěna zástavním právem, které se zapisuje do příslušného veřejného registru, zaniká právo vybrat a vymáhat daň uplynutím 30 let po tomto zápisu.
12. Před vypořádáním žalobních námitek pokládá soud za potřebné poukázat na rozdíl mezi nalézacím řízením a řízením při placení daní. Zatímco předmětem nalézacího (vyměřovacího, resp. doměřovacího) řízení je správné zjištění a stanovení daňové povinnosti, předmětem řízení při placení daně, mezi něž patří též řízení o zajištění daně (resp. řízení o posečkáni daně nebo řízení exekuční), je již jen vymožení či zajištění daňové povinnosti, která byla stanovena dříve. Od rozdílných předmětů těchto dvou typů řízení se odvíjí i povaha námitek, jež lze při přezkumu (ať už jde o přezkum v rámci soustavy orgánů daňové správy či přezkum soudní) rozhodnutí vydaných v těchto typech řízení s úspěchem vznášet. V nalézacím řízení se zkoumá, zda byla daň vyměřena v souladu se zákonem a ve správné výši. Jestliže není daňová povinnost stanovena v tomto řízení splněna dobrovolně, má správce daně více možností, jak postupovat, přičemž jednou z nich je právě zajištění daňové pohledávky.
13. Zajištění daňové pohledávky zřízením zástavního práva je podobné daňové exekuci. V obou případech se jedná o další fázi daňového řízení navazující na vyměřovací řízení, jejíž podmínkou je existence pravomocného rozhodnutí vydaného ve vyměřovacím řízení. Obdobně zde platí to, co Nejvyšší správní soud judikoval k vykonávacímu řízení, a sice že *„je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod.“* (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004-75). V řízení exekučním – a podobně v řízení zajišťovacím – může být následný soudní přezkum *„zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné 'vybočení' z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce“* (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004-54, publ. pod č. 791/2006 Sb. NSS). V zajišťovacím řízení tak *„již nelze napadat věcnou správnost a zákonnost zajišťovaných rozhodnutí. K tomuto účelu slouží řádné a mimořádné opravné prostředky proti rozhodnutí, jímž byla vyměřena daň, neboť pouze na základě těchto opravných*

prostředků lze zpochybnit správnost a zákonnost platebního výměru“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 9 Afs 93/2012-44).

14. Ve správním řízení bylo zřízeno zástavní právo k podílu na nemovitých věcech ve vlastnictví žalobce. Právními tituly (důvody) pro zřízení zástavního práva bylo celkem šest rozhodnutí, jimiž byly žalobci uloženy peněžité povinnosti (v prvostupňovém rozhodnutí uvedené v desíti položkách). Konkrétně se jednalo o platební výměr Finančního úřadu v Rakovníku ze dne 17. 6. 2011 (v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno datum 21. 6. 2011, jež je ovšem datem vypravení, nikoli vydání písemnosti), č. j. 113190/11/069960228775, a platební výměr Finančního úřadu v Rakovníku ze dne 19. 4. 2011, č. j. 74549/11069960208775, jímž byla žalobci vyměřena daň z nemovitostí za zdaňovací období roků 2009 a 2011, proti nimž žalobce žádné žalobní námitky nevznesl. Dále šlo o platební výměr Finančního úřadu v Rakovníku ze dne 11. 4. 2012, č. j. 76712/12/069960208775, jímž byla žalobci vyměřena daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2012, platební výměr správce daně ze dne 25. 5. 2017 (v prvostupňovém rozhodnutí opět uvedeno datum 26. 5. 2017, jež je ovšem datem vypravení, nikoli vyhotovení písemnosti), č. j. 2251811/17/2121-00460-208775, jímž byla žalobci vyměřena daň z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2017, a platební výměr správce daně ze dne 26. 10. 1998, č. j. 77799/98/069960/4812, jímž bylo žalobci předepsáno penále za prodlení s úhradou daně darovací. Na výzvu soudu doplnil žalovaný správní spis o platební výměr Finančního úřadu v Rakovníku ze dne 3. 11. 1997, č. j. 67444/97/069960/4812, jímž bylo žalobci rovněž předepsáno penále za prodlení s úhradou daně darovací.
15. V soudním řízení, jehož předmětem přezkumu je zajišťovací řízení, již není prostor pro zpochybnění správnosti těchto podkladových (zajišťovaných) rozhodnutí. Takové výtky mohly být předmětem opravných prostředků proti zajišťovaným rozhodnutím, popř. předmětem následného soudního přezkumu. V tomto soudním řízení lze s úspěchem napadat pouze existenci rozhodnutí ukládajících povinnosti, jejichž splnění má být zajištěno, jejich vykonatelnost, vhodnost zvoleného způsobu zajištění či prekluzi práva vybrat daň. Soud tedy nemohl přezkoumat žalobní námitky směřující proti oprávněnosti vyměření jednotlivých daňových nedoplatků.
16. Jen pro úplnost soud dodává, že se k této argumentaci již vyjádřil v rámci jiných u něj vedených řízení. V rozsudku ze dne 23. 3. 2020, č. j. 46 Af 20/2017-101, v bodech 25 a 26 soud odmítl argumentaci žalobce, že mu s ohledem na probíhající exekuční řízení nemohla být vyměřena daň z nemovitostí za rok 2012. Jestliže byl totiž žalobce ke dni 1. 1. 2012 (tedy k datu příslušného roku, který je rozhodný s ohledem na § 13b odst. 1 zákona o dani z nemovitostí) jediným vlastníkem předmětných nemovitých věcí, pak byl poplatníkem této daně bez ohledu na to, že jeho možnosti s nimi nakládat a mít z nich hospodářský užitek byly omezené. Dále soud v témže rozsudku v bodech 27 a 28 konstatoval, že postup správce daně, který platby žalobce na daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2012 použil k úhradě dříve vzniklých daňových nedoplatků žalobce, byl v souladu se zákonem [§ 152 odst. 1 písm. a) daňového řádu], jakož i skutečnost, že žalobci pak za uvedené zdaňovací období, za něž v důsledku provedeného uspokojení předchozích pohledávek nebylo na dani z nemovitostí zaplacen nic, vzniklo penále. Rovněž jen pro úplnost soud uvádí, že tytéž závěry lze vztáhnout i k postupu správce daně ve vztahu dani z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2017. I zde došlo k tomu, že žalobce na tuto daň hradil, ovšem správce daně zaplacenou částku použil na úhradu dříve vzniklých daňových nedoplatků (konkrétně na dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2011).

Uvedený postup je i v tomto případě v souladu s § 152 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Není ani pravda, že by tyto starší daňové nedoplatky nebyly nikde specifikovány – v bodě 21 napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že částka 768 Kč zaplacená žalobcem dne 16. 5. 2017 byla připsána dne 18. 5. 2017 na jeho osobní daňový účet a byla použita na úhradu splatných daňových povinností na dani z nemovitostí k 30. 11. 2011, což vyplývá i z podrobných sestav správce daně, jež jsou součástí správního spisu.

17. Soud se tedy mohl věcně zabývat pouze námitkou, že právo vymáhat dluh na penále k dani darovací již prekludovalo. V první řadě k tomu soud uvádí, že není pravda, že by se žalovaný nevypořádal se shodnou odvolací námitkou – zabýval se jí totiž v bodě 15 napadeného rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že darovací daň ve výši 76 759 Kč byla splatná dne 13. 7. 1994. Finanční úřad v Rakovníku rozhodnutím ze dne 15. 6. 1998, č. j. 50075/98/069940/2537, tuto daňovou pohledávku s příslušenstvím zajistil zřízením zástavního práva k žalobcovým nemovitým věcem vedeným na listech vlastnictví č. X a X pro katastrální území Č. U R.. Dne 3. 11. 1997 vydal správce daně platební výměr na daňové penále k dani darovací za období od 13. 7. 1994 do 31. 10. 1997 v celkové výši 60 732 Kč. Poté, co bylo penále zčásti uhrazeno, činí nedoplatek 58 478 Kč, což odpovídá částce uvedené pod položkou 0010 v prvostupňovém rozhodnutí. Dne 26. 10. 1998 vydal správce daně platební výměr na daňové penále k dani darovací za období od 1. 11. 1997 do 1. 10. 1998 v celkové výši 12 558 Kč (ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností vydaného Finančním úřadem v Rakovníku dne 26. 1. 2001), což odpovídá částce uvedené pod položkou 0007 v prvostupňovém rozhodnutí. (Jak vyplývá ze správního spisu, důvodem, proč byl jeden nedoplatek na daňovém penále vyměřen dvěma platebními výměry, je skutečnost, že první z nich byl vytvořen „ručně“, v důsledku čehož došlo k chybě spočívající v použití již neplatné diskontní sazby; rozdíl byl následně žalobci vyměřen druhým platebním výměrem.) Poté, co byl daňový nedoplatek (vlastní daň) v rámci exekučního řízení uhrazen, Finanční úřad v Rakovníku rozhodnutím ze dne 19. 1. 1999, č. j. 3216/99/069940/2309, změnil rozsah zástavního práva pouze na neuhrazené příslušenství ve výši 73 290 Kč tak, že zástavní právo zůstalo zřízeno pouze k žalobcovým nemovitým věcem vedeným na listu vlastnictví č. X pro katastrální území Č. u R..
18. Žalobce namítá, že podle § 153 odst. 4 daňového řádu zaniklo právo příslušenství vymáhat, neboť nedoplatek lze vymáhat pouze v šestileté lhůtě pro placení daně (§ 160 odst. 1 daňového řádu), která podle žalobce již marně uplynula (splatnost darovací daně, od níž se odvíjí počátek běhu lhůty pro placení daně, nastala dne 13. 7. 1994). Soud však musí přisvědčit argumentaci žalovaného, že v posuzované věci prekluze nenastala, protože došlo ke včasnému zajištění této daňové povinnosti rozhodnutím ze dne 15. 6. 1998. Jak bylo řečeno v předchozím odstavci, tímto rozhodnutím bylo zřízeno zástavní právo k nemovitým věcem ve vlastnictví žalobce, které bylo zapsáno do katastru nemovitostí, jenž je veřejným seznamem. Podle přechodného ustanovení obsaženého v § 264 odst. 5 daňového řádu platí, že *[b]ěh a délka lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro placení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů.* Zajištěním daňového nedoplatku zástavním právem nastaly účinky uvedené v § 70 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve

znění účinném do 31. 12. 2010, tj. došlo k prodloužení prekluzivní lhůty k vymožení daňové povinnosti. Tento účinek zůstal zachován. Je tedy třeba aplikovat § 160 odst. 6 daňového řádu, podle nějž v případě, že je daňový nedoplatek zajištěn zástavním právem, které se zapisuje do veřejného registru, zaniká právo jej vybrat a vymáhat až uplynutím 30 let po tomto zápisu. Tato lhůta dosud neuplynula.

19. Důvodná není ani (ostatně jen zcela obecně formulovaná) námitka, že exekucním příkazem vymáhaná daňová povinnost přesahuje příjmy žalobce. Soud k tomu rovněž jen obecně uvádí, že exekuční řízení slouží k nucenému výkonu exekučního titulu za situace, kdy povinnost z něj vyplývající nebyla splněna dobrovolně. Samotná existence negativních dopadů do sféry života žalobce tak nemůže založit nezákonnost exekuce.
20. Protože jsou žalobní body nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl ve věci neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. května 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu